

Viering Allerheiligen, Allerzielen 2017

Verlangend naar licht, troost en bemoediging komen wij hier bijeen, in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest.

Welkom U allemaal, bekenden, die hier altijd al op zondag komen, maar vandaag toch bijzonder U families van de overledenen van het afgelopen jaar.

Het verlies van een dierbaar iemand verbindt ons hier vanmorgen met elkaar.

We denken vandaag bijzonder weer aan hen, die we missen. We zien hen als het ware weer voor ons. We horen hun stem, hun lach in ons binnenste, en voelen hun aanwezigheid. Zo zijn onze lieve doden in ons midden... en toch ook weer niet, want zodra we aan hen denken, voelen we tegelijkertijd de leegte en het verdriet, de moeite en de pijn om zonder hen verder te moeten leven.

Je eigen leven gaat verder, maar er is iets van je weggenomen, je mist iemand : voor de een iemand die heel dichtbij was, voor de ander iemand die wat verder van je af stond. Zeker als het iemand van heel dichtbij was, kan je leven een tijdlang als geknakt en gebroken voelen. Alsof de bodem als het ware onder je voeten wordt uitgeslagen. Alsof de tijd stil staat, het bestaan wankelt, het leven ontwortelt.

Doorgaan wordt dan vaak een kwestie van volhouden.

Het uithouden na een afscheid, goed omgaan met je verdriet gaat niet zomaar vanzelf. Je draagt je verdriet met je mee, als het ware in je rugzak, gekerfd in je lichaam, in je gevoelens, in je herinneringen, in je emoties. Het verdriet is een tijd lang deel van je leven geworden, of je wilt of niet, hoe ongemakkelijk soms ook.

We willen hier vanmorgen ruimte maken voor al die pijn en verdriet bij de mensen die we verloren hebben. En we zoeken in deze viering ook naar troost en hoop.

We zoeken naar woorden om te herinneren, en zetten onze geliefde in het licht.

We gaan in deze viering een kaars aansteken met daaraan een kaartje met hun naam erop. De naam waarmee ze genoemd werden, wordt daarbij weer hardop uitgesproken.

De kaars symboliseert het licht dat zij voor ons waren in hun leven, voor alle blije dagen die we samen hebben beleefd, dat licht dragen we in de herinnering met ons mee, met de pijn van het gemis, maar ook met de stille vreugde van de dankbaarheid voor wie ze voor ons waren.

De kaars is ook een symbool van onze hoop dat de gestorvene Gods eeuwig licht hebben ontvangen en dat wij zelf licht mogen vinden in de nacht van het verdriet.

We hopen dat deze viering U goed doet.

Worden we nu eerst even stil.....maken we ruimte voor God ...en vragen wij om vergeving voor de fouten die we maakten.....en zingen we daarna het lied om ontferming.

Openingsgebed.

In uw huis, goede God, is ruimte voor allen mensen die door de poort van de dood zijn heengegaan. Wij danken U voor het leven van onze lieve doden.

Wees ook licht en leven voor hen die achterblijven, voor partners , ouders en kinderen, broers, zussen , vrienden. Wees licht voor hen in donkere uren, dat zij hun verdriet kunnen dragen,zonder zich erin te verliezen, dat zij de scheiding van de dood kunnen verwerken zonder verbitterd of opstandig te worden. Wees licht voor hen in en door mensen in hun omgeving die hen troosten en ondersteunen.

Dat vragen wij U in Jezus naam.

Overweging :Allerheiligen/Allerzielen 2017

De dood heeft vele gezichten. De dood is meedogenloos, de dood is barmhartig, de dood is gruwelijk, de dood is verlossend, de dood doet pijn, de dood is vriend, de dood maakt dood, de dood geeft nieuw leven, de dood scheidt, de dood verzoent.

En wij allen kennen een of meer van die gezichten.

En we zijn er in eigen familiekring, of in onze eigen buurt , op het werk , of in de parochie wel eens mee geconfronteerd en worden er door geraakt.

We kennen waarschijnlijk allemaal de ervaring dat je aanwezig bent bij een uitvaart van iemand die je persoonlijk helemaal niet zo goed kende, maar je bent er uit solidariteit en tot steun van iemand die je dierbaar is en dat je dan toch ineens overvallen kunt worden door je verdriet . Het zit in onze vezels het verdriet om een dierbare, de pijn van het verlies van een geliefde.

Juist omdat die dood zo in ons en met ons is, zo tegenwoordig in ons leven en zo verbonden met wie we zijn, is er in deze dagen rond 1 en 2 november ; de dag van Allerzielen, de viering waarop we ook hier onze lieve doden herdenken. Een moment waarop al die emoties en gevoelens, de pijn ook, een kanaal kunnen vinden naar buiten en juist daardoor ook weer een stukje meer verwerkt kunnen worden, een plek kunnen krijgen, ingebed kunnen worden in een groter geheel van leven en sterven, van geboren worden en weer doodgaan.

Niet voor niets krijgt Allerzielen tegen alle ontkerkelijking in, een steeds belangrijkere plaats en ontstaan er steeds meer initiatieven om rondom de doden samen te komen in velerlei vormen en uitingen.

Die dierbare ander, die levensdraad is er niet meer en we zullen onze krachten moeten her vinden. In de diepte van onszelf allereerst, en dat voelt vaak als een eenzaam proces. Toch mogen we daarin ook vertrouwen op anderen om ons heen die met ons begaan zijn. De diepte van ons verdriet kunnen zij misschien niet peilen, maar ze staan er wel , mensen die ons overeind kunnen helpen. Ze kijken mee en dragen het verdriet met ons . Soms is dat gewoon eventjes als een steuntje in de rug, of als een stevige boom waar je tegen aan kunt leunen of zijn er van die mensen waar je gewoon even bij kunt schuilen. Je bent niet los van de wereld. De wereld, de tijd, de mensen, de aarde, de dag en de nacht.. alles leeft met jou mee.

En tussen, naast, door, onder en boven al deze lieve mensen, is, als het ware om ons heen soms de Eeuwigheid voelbaar. God. God zoals psalm 139 zo treffend zegt die met ons begaan is omdat Zijn bestaan vervlochten is met dat van ons.

God, die ons omgeeft, ons koestert, ons doorgrondt, ons peilt, weet wat er in ons omgaat ook als wij dat zelf niet meer weten. Een God die op ons zijn oog gericht houdt. Een God die ons opnieuw doet wortelen, die ons opnieuw wil laten ontkiemen, die ons opnieuw naar het licht doet reiken. Op die God mogen wij vertrouwen op een dag als deze, op dagen van verlatenheid en dood.

De confrontatie met onze eindigheid –stil staan bij je eigen vergankelijkheid- doet je ook makkelijker de vraag stellen naar de kwaliteit van het leven. Kwaliteit die te maken heeft met wat in ons leven van werkelijk belang is , waar het eigenlijk om gaat. Of zoals we Jezus in het evangelie aan het begin van de Bergrede horen zeggen ; wat een mens echt gelukkig kan maken, ver van alle schijngeluk en buitenkant van het leven. De kwaliteiten die een mens tot een mens van God kunnen maken worden hier als het ware op een rijtje gezet. En het evangelie legt daarmee ons de vraag voor : zijn dat ook de kwaliteiten die jij in je leven tot uiting wilt laten komen en op jouw beurt wilt doorgeven ?

Echt geluk is, zo hoorden we, vaak zo anders dan wat in onze huidige cultuur gangbaar en dominant is. Echt geluk heeft vooral te maken met onze inzet voor de ander, voor elkaar, met het kunnen en willen leven vanuit een belangeloze levenshouding.

Daarin komen mensen in contact met de echtheid van hun bestaan. Alsof Jezus ons op het hart wil drukken : als je leven je lief is, geef je dan weg, zet je in voor elkaar, zet je eigen belang eens wat meer opzij voor een betere en rechtvaardiger samenleving, voor betere onderlinge relaties, bestrijd het kwade door het goede en werk zo iedere dag die je gegeven is mee aan Gods droom van een nieuwe aarde die komen gaat.

“Uw naam worden geheiligd “, bidden we in het onze Vader. We heiligen de naam van God door het doen waartoe de Bergrede ons oproept, door alle gerechtigheid te volbrengen, op z’n minst te proberen. En in het breken en delen van Brood en Wijn hier op het altaar iedere zondag in de kerk wordt als het ware dat zelfde visioen van die droom over “een nieuwe aarde” tot ritueel gelouterd, in het geloof dat het ons nu kracht kan geven, aan het werk van onze handen.

Zo is leven in het voetspoor van Jezus ook altijd weer een stukje sterven aan jezelf, omdat je jezelf in dienst wilt stellen van het geluk van je medemens .

Maar ligt daarin juist ook niet de diepste bron van het ware geluk dat Jezus zalig prijst? En tegelijkertijd ook de bron van onze diepste hoop van wat wij het eeuwig leven noemen? Dat het zo moge zijn, en dat zo ook onze lieve doden mogen leven.

Amen